

ZVON

FARNÍ ZPRAVODAJ

„Čím se odplatím Hospodinu
za všechno, co mi prokázal?“

Žalm 116, 12

ročník 2017, prosinec

číslo 3

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohoř

Uzavřel se další církevní rok a my, jako lidé víry hledíme s nadějí k věcem budoucím, tedy k tomu, kudy nás životem bude Bůh nadále provázet. Je dobrým pravidlem před další částí cesty **zanechat na místě to, co zbytečně tíží** a naopak **vzít si s sebou to, co se osvědčilo**. Pro mne osobně to letos bylo setkání s tou, které Ježíš svěřil své učedníky jako její děti. Tedy s Matkou Boží Pannou Marií. Její **naléhavé volání k obrácení ve Fatimě a zároveň něha, kterou prokazovala malým pastýřům**, mě naprosto nečekaně dokázala vtáhnout velmi blízko k jejímu Neposkvrněnému Srdci a jsem za to vděčný.

Je dobré se nechat ovlivňovat a utvářet vším, co nám Pán posílá do cesty. Platí to jak pro jednotlivce, tak i pro společenství, jakým je i farnost. Již při mém příchodu do Oder mě překvapilo, **s jakou úctou se zde vyslovovalo jméno otce Vojtěcha**. Až o něco později mi bylo dopřáno pochopit, jak silně se vepsal do nitra mnohých z vás a jako dobrý pastýř vám **neopakovatelně dokázal zprostředkovat Boží dobrotu**. Těší mě, že iniciativou a spoluprací mnoha lidí vzniklo toto mimořádné číslo Zvonu, které je velmi krásným projevem **vděčnosti za dar jednoho povolání ke kněžské službě**.

Stejně jako se nemohly projevit plody Kristova kněžství bez té, která Ježíše porodila, tak se ani svátostné kněžství jeho služebníků **nedokáže plně rozvinout a uzrát bez její přítomnosti**. Tak podivuhodně je to zapsáno v Božím plánu. Jako by náhodou jsme našli kázání otce Vojtěcha Klimenta k závěru Adventu roku 1981. Je to kázání poutavé a jak jinak i mariánské. To proto, že poslední adventní neděle k ní pravidelně vede. A tak mě napadlo spojit na úvod tohoto vydání obě témata, **vzpomínku na otce Vojtěcha i Pannu Marii**, která, jak věříme, formovala jeho kněžské srdce.

o. Petr Kunik

Ave Maria /4. neděle adventní – 1981 – Odry/

Je docela možné, že někoho napadne, že nyní po úpravě liturgického kalendáře jakoby mariánská úcta trochu ustoupila do pozadí, vždyť i takové svátky, které vždy byly chápány jako Mariánské - jako je tomu u Zvěstování Páně nebo Hromnice - jsou dnes považovány především za svátky Páně. Jistěže došlo k určitému posunu v liturgické oslavě svátků, ale ne že by měla být omezena Mariánská úcta. Spíše, aby se prohloubilo to základní, co je na Mariánské úctě důležité: Totiž, že Maria zapojena do díla spásy je služebnicí Páně, jak sama sebe nazývá v dnešním evangeliu. Obdivujeme se Panně Marii, která sama sebe odevzdává k uskutečnění Božích plánů, uctívá-

me ji, že toto jedinečné dílo pomáhala uskutečnit. Koncilní dokument O církvi zdůrazňuje slova svatého Ambrože, že Bohorodička je vzorem církve ve víře, v lásce a dokonalé jednotě s Kristem.

V čem září Mariin příklad pro naši přípravu na Vánoce? Slyšeli jsme v evangeliu o poselství, které přináší anděl Marii: „Porodíš Syna a dáš mu jméno Ježíš.“

Tato výzva bourá plány Panny Marie. Představovala si život jinak. Miluje skrytý život, miluje panenství a nyní se má stát matkou. Boží plány jsou často jiné, než to, co jsme si naplánovali. Už David se o tom přesvědčil: chce vykonat zbožný skutek, chce postavit chrám Bohu. A hle, tento jeho skutek je odmítnut, tak jsme to slyšeli v 1. čtení. Snad se již každému z nás stalo, že jsme poznali, že Bůh nás volá na jinou cestu, než jaká se nám zdála nejvhodnější.

Ale nechceme dnes hovořit všeobecně, zaměřujeme se na blížící se Vánoce. Jistě že mnozí z vás mají naplánováno, jak to všechno udělají, aby to byly Vánoce krásné. A co když se stane nějaká nepříjemnost, něco se nepodaří, někdo zkazí nějakým nevhodným slovem náladu. Ale přece o Vánocích nejde o to, aby se podařily všechny plány, všechny nálady, ale vytvořit atmosféru lásky jako ozvěnu oné skutečnosti, která zazářila nad Betlémem: Boží lásky, jež činí onen úžasný div, že totiž Bůh se stal člověkem. Maria uvěřila této neslýchané a nepochopitelné možnosti. Uvěřme i my? Dokáže toto být v nás dosti silně, abychom jako Maria se stali spolupracovníky Božího díla? Toto je právě další krok, který nám ukazuje Maria. Zvěstování, které ničí její plány, neodsuzuje ji k nečinnosti. Maria s ochotou se zapojuje do díla Božího.

Nestačí zůstat stát v obdivu nad dávnou událostí v Betlémě. Jestliže Bůh se stal člověkem, pak to musí vést k rozhodnutí uskutečnit dílo Boží. Bůh se stal člověkem ne proto, aby byl obdivován, ale aby pomáhal nacházet lidem společnou řeč. Jaký byl vklad Marii do onoho díla? V lidských očích zůstala nenápadnou ženou Nazareta. Vyniká však tím, že stala se reprezentantkou víry SZ lidu, že se stala silným článkem řetězu lidí, kteří se připravovali na příchod Mesiáše a který v rozhodné chvíli nezklamal, .

I my jsme článkem řetězu, Boží dílo porozumění se již nyní uskutečňuje. Žádná ani ta nejnenápadnější práce v duchu evangelia není nedůležitá. Velikosti Mariiny nikdo nedosáhne, ale přesto jsme účastníci stejného díla Božího, u jehož základu konala svoji službu víry Maria. Věrnost evangeliu, věrnost duchu Kristovu, to je následování Mariiny cesty. Jestliže ctíme Pannu Marii, jestliže s obdivem se k ní modlíme, jestliže s nadšením zpíváme oslavné písně k její cti, ať naše následování je také její oslavnou písní. Prosme ji dnes, aby nám i svou přimlouvou pomáhala prožít dobře svátky vánoční s podobným zanícením, jako ona prožívala ony první svátky, kdy v Betlémě porodila Syna a dala mu jméno Ježíš, onoho, který byl nazván Synem Nejvyššího.

o. Vojtěch Kliment

Otec Vojtěch Kliment

1. 1. 2000 v 19:00 povolal Bůh k sobě svého služebníka otce Vojtěcha Klimenta v jeho 82 letech. Bylo to právě ve chvíli, kdy v kostele sv. Bartoloměje začínal novoroční koncert chrámového sboru Chorus s orchestrem. Otec Vojtěch tak ukončil svou 30 let dlouhou kněžskou službu v Odrách. Hlavním celebrantem zádušní mše sv. sloužené 8. 1. v 10:00 v kostele sv. Bartoloměje byl biskup František Václav Lobkovicz. Po mši. sv. bylo tělo otce Vojtěcha uloženo na místním hřbitově do kněžského hrobu. O. Vojtěch se narodil: 17. 11. 1917 v Kroměříži. Kněžské svěcení přijal: 5. 7. 1941 v Olomouci.

Postupně působil:

- 1. 08. 1941 – 31. 08. 1944 kooperátor Veselí n. M.
- 1. 09. 1944 – 31. 07. 1945 kooperátor Tršice
- 1. 08. 1945 – 31. 03. 1946 administrátor Doloplazy
- 1. 04. 1946 – 30. 09. 1948 provizor Bohušov
- 1. 05. 1948 – 30. 11. 1951 administrátor Renoty
- 1. 12. 1951 – 06. 05. 1954 vojenská služba u PTP
- 1. 06. 1954 – 30. 09. 1969 administrátor Renoty
- 1. 10. 1969 – 01. 02. 1994 farář Odry

Svděčnostmi k Bohu a všem, kteří mi pomáhali, oznamuji,
že budu 5. července 1941 na svátek sv. Cyrila a Metoděje

VYSVĚCEN NA KNĚZE

v seminární kapli svaté Anny v Olomouci.

PRVNÍ MŠI SVATOU

budu obětovat v neděli 6. července 1941 o 10. hod. ve
farním chrámu Blahoslavené Panny Marie v Kroměříži

JÁHEN
VOJTĚCH KLIMENT

OLOMOUC   ČERVEN 1941   KROMĚŘÍŽ

Vojenská služba u PTP

*Farnost Renoty
(Uničov, okr. Olomouc)
1948 - 1951*

Na farním dvoře v Odrách

Vzpomínky na otce Vojtěcha Klimenta

Otec Vojtěch v mých vzpomínkách zůstává jako „skvělý, šarmantní a (se vši úctou) starý pán“, který byl své farnosti otcem. Měl jsem ho rád. Občas jsem ho v Odrách navštívil už jako emeritního faráře a dodnes je pro mne velikým povzbuzením vzpomínka na to, jak prožíval dny své nemoci a svého stáří mezi svými ve své farnosti. Pohřbu jsem se bohužel nemohl zúčastnit. U jeho hrobu na oderském hřbitově se příležitostně zastavuji, abych zapálil svíčku a pomodlil se za něho.

Pokud otec Vojtěch nebyl nijak zaneprázdněn, tak se večer o půl osmé díval na zprávy v televizi. Měl malý žlutý přenosný černobílý televizor, umístěný na pracovním stole ve své ložnici hned vedle dveří. Občas jsem za ním přišel, sedl jsem si vedle něho na volnou židli a dívali jsme spolu, co je nového. Po zprávách jsme si pak ještě chvíli povídali. Byly to milé chvíle.

Jednou za měsíc bývaly konference kněží bíloveckého děkanátu. Nejčastěji bývaly na faře u kapucínů ve Fulneku. Otec Vojtěch trval na tom, že tam musíme být včas, že je to projev úcty ke kněžím, a tak jsme vždycky s velkým předstihem sedali do auta a vyráželi směrem na Fulnek. Pochopitelně jsme byli na místě vždycky alespoň 20 minut před zahájením konference. Nevadilo, otec Vojtěch tak měl vždy chvíli na nezávazné popovídání si hlavně s otcem Bernardem.

Vždycky jsem obdivoval jeho paměť. Perfektně recitoval nejen latinské liturgické texty, ale rovněž řadu rozverných studentských básniček z dob svého mládí. Muselo být na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži veselo. Žádný div, že si farníci jeho kázání pochvalovali. Škoda, že já jsem ho kázat neslyšel, protože zatímco on sloužil mši svatou ve farním kostele, já jsem musel být ve Spálově nebo v některém z dalších přifařených kostelů.

o. Jan Larisch

„Otče Vojtěchu, kde jste dnes byl?“ Byla to má častá otázka v úterý nebo ve čtvrtek večer, když se otec vracel ze svých pověstných cest. „Ale, v Olomouci.“ „A kde tam?“ „Jel jsem tramvají na konečnou.“ „A pak?“ „Pak jsem vystoupil a nasedl na jinou tramvaj.“ „A tou druhou jste jel kam?“ „Na konečnou.“ „A pak?“ „Pak jsem jel domů.“ Otec Vojtěch byl stále na cestě, pokud to jenom trochu šlo. Celý život tak bral. Jsem jen na cestě, nic mě nesmí připoutávat na něco nebo na někoho.

O tom jeho cestování ještě jedna vzpomínka. Když už nemohl jezdit autem, tak hledal jiný dopravní prostředek, který by mohl řídit.

Jednou jsem z okna svého pokoje viděl, jak ho zaujalo dámské kolo opřené o faru, které si tam nějaká žena na chvíli odložila. Pokus na kolo nasednout bohužel skončil pádem otce i kola, které ho zavalilo. Než jsem seběhl dolů, abych mu pomohl vstát, už to zvládl sám. S klidem Angličana pronesl: „Tak dnes to asi nepůjde.“ Naděje mu však zůstala. Otec byl nezdolný optimista. A tak věřím, že i ta konečná cesta, cesta do nebe, mu nakonec vyšla.

o. Bohuslav Novák

Na otce Vojtěcha vzpomínám v souvislosti na své začátky, kdy jsem netušil, co obnáší kněžství a on mi jej ukázal z té lidské stránky. V mých očích byl velice skromný a pokorný člověk s čistým humorem, který se na prvním místě snažil mít rád lidi a pak až řešit nějaké liturgické předpisy. A tak dnes vcelku s humorem vzpomínám na svou první Bílou sobotu na Pohoří s ním. Do té doby jsem netušil, co vše se v liturgii Bílé soboty (*Vigilie Vzkříšení, pozn. redakce*) může vynechat, ale nejvíce mě překvapil, když paškál zapálil zapalovačem, který měl v kapse.

Zároveň jsem obdivoval, jak i ve svém stáří byl obětavý a někdy až příliš odvážný. Jednou mi nejel můj favorit a tak se otec po dlouhé době rozhodl, že pojedeme jeho starou „škodověnkou“ a on bude řídit. Tak vroucně jsem se už dlouho nemodlil, protože on jel zcela uprostřed cesty, a kdyby ze zatáčky někdo větší rychlostí jel, tak srážka by byla jistá. Přežili jsme to, a když jsem jej na zpáteční cestě z Tošovic poprosil, abych směl řídit, tak se jen šibalsky usmál a s pokorou jemu vlastní klíčky od auta mně dal. Věřím, že mu ten šibalský úsměv vydržel i na věčnosti. RIP

o. Stanislav Kotlář

Maškarní ples 14. 2. 1999

Každé ráno se na chodbě ozvaly šoupavé kroky. A pak přišly otázky: Kde se to v tom breviáři mám správně modlit? Kam dnes pojedeme? Mši svatou mám kde? Nešlo by s tím tvým autem jet do Berlína? Stál opřený o hůlku, trochu nakřivo, sako maličko pobryndané, ale oči zářily.

Ve vzpomínkách je otec Vojtěch pro mě tím, kdo neztratil chuť k životu a zájem o druhé lidi.

o. Jiří Ramík

Mše sv. na poděkování za 80 let života, 16. 11. 1997

Na otce Vojtěcha vzpomínám jako na kněze, který často a dlouho sedával ve zpovědnici a jako na muže humoru.

o. Kamil Vícha

Uměl se krásně usmívat. To vždy potěšilo a povzbudilo, a proto mi připomínal jednoho básníka, který řekl: „Kdo se umí usmívat na druhého, ten mu otevírá brány do nebe.“ A to byl pro mě otec Vojtěch.

o. Dariusz Sputo

Jednou jsem pomáhal otci Vojtěchovi s oblékáním. Seděl na posteli a dával jsem mu svetr přes hlavu. Nevím, jak mě to napadlo, ale zeptal jsem se: „Otče Vojtěchu, těšíte se už na nebe?“ Byl jsem krátce jáhnem a otec Vojtěch byl pro mě zasloužilým a osvědčeným knězem. Očekával jsem proto samozřejmou odpověď: „Jistě, nebe si přece zasloužím.“ Ale otec Vojtěch jak seděl na té posteli ve starém svetru a s rozčuchanými vlasy jen pokrčil rameny a řekl: „Musíme doufat.“ On, po tolika letech věrné služby, si na Bohu nic nenárokují, jen mu cele věnuje svou důvěru. Proto jsem přesvědčen, že není zklamán.

o. Vladimír Schmidt

Bohužel jsem se s otcem Vojtěchem neměl možnost poznat blíže, pouze v době, kdy jsem byl v Odrách tři týdny na praxi v rámci studia v semináři. Musím se vám však přiznat, že jsem se vůči otci Vojtěchovi dopouštěl a dopouštím závidění. Závidím mu to, jak odešel z tohoto světa: zemřel v kruhu těch, kdo se o něj dlouhodobě starali a kdo se, jak jsem přesvědčen, stali jeho rodinou. A hlavně, protože to bylo na začátku roku, šli zprávu o tom, že otec odešel do věčného domova

oznámit do kostela a kostel plný těch, kdo jej měli rádi a léta byli jeho farníky, se za něj pomodlil. Myslím si osobně, že smrt v kruhu blízkých a farníků je ta nejkrásnější kněžská smrt. Věřím, že to byla odměna knězi, který dal farnosti svou lásku a mnohé oběti.

o. Vladimír Ziffer

Zažil jsem otce velmi krátce, ale zanechalo to intenzivní vzpomínku. Stane se, že někdy vyprávím někomu, co jsem s otcem zažil. Přišel jsem do Oder v polovině října roku 1999. Bylo to krátce po tom, co jsem přišel z kněžského semináře. Otec biskup mne poslal do Oder, kde jsem plnil funkci akolyty. Na jaře 2000 jsem byl vysvěcen pro službu diakona a 24. června vysvěcen na kněze. Poté jsem byl v Odrách a okolí až do června 2001 kaplanem. Nemohu zapomenout, že 1. 1. 2000 si ho Pán povolal k sobě. S otcem Vojtěchem jsem tedy zažil vlastně dva měsíce.

Pomáhal jsem starat se o otce. Ráno otci pomoci z postele, převléknout, u umyvadla trochu opláchnout, a zavést na vozičku do kostela, kde u oltáře tiše koncebroval. Zavést zpátky do pokoje, nachystat snídani. Otec až do oběda seděl tiše na vozičku. Když jsem mu chtěl něčím zpestřit chvíle samoty, třeba četbou, rádiem nebo modlitbou, někdy odpověděl, že ho to nebaví. Tím se dostávám k tomu, co bylo s otcem humorné. Měl jsem pokojík hned vedle něho. Musel jsem být velmi tiše. Kdykoliv jsem něčím bouchnul, něco upustil, promluvil, tak hned otec na to hlasitě volal: „HALÓ, HALÓ!“ Když jsem k němu přišel a ptal se, co potřebuje, odpověděl, že NIC, anebo neodpověděl vůbec.

V poledne se otci přinesl oběd. Po obědě uložit zdřímnout do postele. Odpoledne seděl znovu u stolu. Večeře a do postele. A tak to šlo den co den. V neděli se otec zúčastnil společného oběda v jídelně.

Na vánoce se jeho stav zhoršil. Otec Bohuslav byl informován lékaři, že otec by měl v klidu odejít v kruhu svých blízkých. Sedávali jsme od té chvíle nonstop u jeho postele všichni – o. Bohuslav, o. Kamil, Iva, já, paní Šimarová, sestřičky, a možná ještě někdo z farnosti, ale to si už nepamatuju. I já jsem zažil to, co možná i někdo jiný. Myslím, že některá ze sestřiček. Mám na mysli to, že otec měl nad postelí obraz Panny Marie Hostýnské. Když už ležel v agónii, seděl jsem jednou u něho v noci. U postele svítil jenom paškál. Otec už vlastně nereagoval. Nehýbal ani tváří ani očima. Najednou je otevřel, díval se upřeně na obraz a oči mu zářily radostí a usmíval se. Bylo to v noci před silvestrem. Věříme, že ho Panna Maria přišla pozvat osobně. Na silvestra jsem odjel do Bohumína k našim. O den později jsem dostal zprávu, že otec zemřel. Byla slavnost Panny Marie.

Dalším velkým zážitkem bylo pohřební rozloučení. Vzpomínám si na vyprávění, jak otec rád cestoval vlakem, jak ve vlaku usínal a projížděl spící pořád dokola stanicí Suchdol nad Odrou, až si pro něho museli civilkáři zajet na nádraží v Ostravě.

S Milosrdnými sestrami sv. Kříže na faře

o. Petr Knapěk

Na otce Vojtěcha vždy ráda vzpomínám. Byl to moudrý kněz s krásným a laskavým smyslem pro humor. Když už mu ve stáří ubývalo sil, ledacos nešlo, nohy nesloužily, přesto to nevzdával a zkoušel to. A když se to nepovedlo nebo byla nějaká nehoda, říkával: „To je to pokročilé mládí.“ Kdysi jej jeden farník vezl autem. Cestou říkal: „Když Pán Bůh dá, bude dobrá úroda“ a za chvíli: „Když Pán Bůh dá, bude hodně švestek“ a za chvíli znovu: „Když Pán Bůh dá,...“ Otec Vojtěch už nevydržel a poznamenal: „A co když nedá?“

Velice rád cestoval. Toužil se dostat do Svaté země. To se sice nepovedlo, ale z Itálie se vrátil s maltézskou pomocí do nemocnice Pod Petřínem. Trochu se zlobil, že upadl, jen se trochu škrábl a všichni z toho dělají takovou vědu. Úterky byly jeho cestovní dny. Rád jezdil vlakem. Kdysi jsme jej vzaly autem na Svatý Kopeček a do Dubu. Pořád byl ale nějak zvláště neklidný. Na faře v Dubu nikdo nebyl. Pan farář byl v lázních. Museli jsme zastavit v sousední vesnici, tam byl na faře P. Kryl. Poseděli a popovídali si a otec Vojtěch zase spokojeně zářil. Potřeboval svou kněžskou společnost.

Co jsem obdivovala? Jeho věrnost zpovědnici – i v tom pokročilém mládí. Toho si opravdu hleděl.

Na co nezapomenu? Jak jej ministranti i otcové vynášeli s vozíkem do 1. patra na faře. A jemu se to líbilo. Otec Vojtěch měl rád svoje farníky a oni měli rádi jeho. Znali se. A všichni věděli, že nejlepší dárek pro otce Vojtěcha jsou překládané koláčky paní Volfové. Ty měl velice rád. Otec Vojtěch říkával, že by se chtěl dožít roku 2000. Zemřel 1. ledna roku 2000 v 19 hodin večer.

sr. Jana Petrášová

Otec Vojtěch působil v naší farnosti Renoty do svých 15 let. Byl naším dobrým rádčem a strážcem, učil nás zamilovat si modlitbu růžence a úctu k Eucharistii. Vyučoval nás náboženství ve škole a menší skupinku si bral i na faru. Často jsme ho ve vyučování zlobili, ale on se nerozzlobil nikdy. Také každý rok nás brával (asi 10

Sestra Bernadeta Růžičková a sestra Terezie Poštulková děti) na pouť na Svatý Hostýn a na Velehrad, někdy také do svého rodného města Kroměříže.

Otec Vojtěch měl autíčko, takovou tříkolku, a s ní jezdil na Červenku zpovídat sestry františkánky, které tam pracovaly v domově důchodců. Někdy mne brával s sebou, zvláště když byla mlha, abych mu říkala, kde je příkop. To si vždy dal, protože já jsem se bála a stále jsem mu říkala, že je u příkopy, a my byli na druhé straně silnice. Otec Vojtěch se velice zajímal, jaké si zvolíme povolání. Když mi bylo 15 let, tak mne poslal se skupinkou děvčat na setkání mládeže do Žichlíčku (rok 1969) – a to bylo pro mne osudové. Zde jsem se seznámila se sestřičkami z Chorně a po nějaké době se k nim přihlásila. Otec Vojtěch o tom nejprve nechtěl slyšet, ale pak byl rád a provázel mne modlitbou, i když od nás odešel do Oder. Často jsme ho jezdili navštěvovat a bylo to vždycky pěkné setkání. S láskou na něj dodnes vzpomínáme.

sr. Terezie Poštulková

Vzpomínám si, když jsme jeli autobusem na pouť do Mariazell, měli jsme blízko našeho cíle hygienickou přestávku. Otec Vojtěch nám řekl, že už pomalu půjde a my ať ho cestou přibereme. Když už všichni po přestávce nastoupili do autobusu, rozjeli jsme a vyhlíželi z oken otce Vojtěcha. Ujeli jsme kus cesty a říkali jsme si, že už otce musíme co nevidět potkat. Jeli jsme dál a otec pořád nikde. Už nám to začínalo být divné, že by otec tak daleko došel, a někteří se i obávali, zda se mu něco nestalo. Po několika kilometrech jsme ho konečně zahlédli! Otec Vojtěch ušel v našich očích velký kus cesty pěšky. Bylo to obdivuhodné!

A ještě jedna vzpomínka. Když jsem jednou jako malá holka potkala otce Vojtě-

cha, prozradil mi, že umí Francouzky a vzápětí mi řekl: „Léfilesé do tramfajé, žeredatlé a lupasijé.“ Pověděl to asi ještě třikrát. A jestlipak vím, co to znamená v překladu. Nevěděla jsem, tak mi to otec přeložil. No přece: „Lev jde do tramvaje, jí datle a loupá si je!“

Petra Chrátková

Na otce Vojtěcha mám spoustu vzpomínek (i humorných), ale zmínil bych se o té, která mi na mysli vyvstane jako první. Když jsem na faře v Odrách vykonával civilní službu, bylo jedním z mých úkolů vozit otce Vojtěcha v pátek na Pohoř na mši svatou, která začínala v 15:30. Ne vždy se nám podařilo přijet včas, ale ani pozdní příjezd otci Vojtěchovi nebránil v tom, aby si rychle oblékl albu, vzal si stolu, a alespoň na 5 minut usedl do zpovědnice, ačkoliv před ní nikdo nečekal.

Jan Fegler, Spálov

S otcem Vojtěchem jsem prožil pouze několik málo měsíců v době, kdy jsem vykonával svou civilní službu na faře v Odrách. Otec Vojtěch byl tehdy již téměř 80ti-letý kněz, který i přes svůj pokročilý věk udivoval mladostí ducha. Coby „vojáci“ jsme kromě jiného pomáhali otci při řízení jeho osobního auta, kterým jsme ho

První svaté přijímání 1975

často dopravovali nejen na mše svaté v okolí Oder, ale i k vlaku, aby mohl podnikat své oblíbené výlety. Při vzpomínce na něj s úctou obdivuji, jak pečlivě se staral, abychom na každou mši svatou i ve všední dny přijeli s dostatečným předstihem, aby se ihned po vstupu do kostela mohl usadit ve zpovědnici, a být poté všem potřebným k dispozici pro udělování svátosti smíření. To vše bez ohledu na roční období. Kdo tenkrát navštěvoval nevytápěné kostely na kopcích kolem Oder, dá mi za pravdu, že přebývat v nich v zimním období bylo spojeno s velkou obětí. Ke své kněžské službě jednoduše vždy přistupoval i přes své nemalé zdravotní potíže nesmírně zodpovědně.

David Süsenbek, Luboměř

Když mi bylo asi 16 let, tak mi byla udělena svátost biřmování. Na oderské faře probíhala příprava. Otec Vojtěch nám řekl, ať si vybereme nějakého biřmovacího patrona. Já jsem v té době někde něco četl o fyziku Albertu Einsteinovi a jeho životní příběh mě zaujal. Otcí Vojtěchovi jsem sdělil, že bych chtěl mít biřmovací jméno Albert a to po Einsteinovi. „Einstein přece není svatý a navíc ani nebyl křesťan,“ se mi dostalo odpovědi. Na faru však přijel ten den ze semináře i František Eliáš a vyprávěl nám nějaký příběh a zmínil se zcela náhodou i o Albertu Einsteinovi. Otec Vojtěch zakroutil hlavou a řekl: „Co máte všichni s tím Einsteinem?!“ Za týden mi otec Vojtěch navrhnul, abych si biřmovací jméno dal Albert Veliký, prý to byl velmi vzdělaný mnich, učitel a biskup. Návrh jsem přijal a tak se i stalo. Po biřmování mě otec Vojtěch často oslovil i jménem Albert a mě to strašně moc lichořilo. Albert Veliký má svátek 15. listopadu a vždy si na oba dva velké muže církve, svatého Alberta i našeho Vojtěcha, vzpomenu. Tyto řádky se mi nepíše lehkou, protože mám rozostřený zrak. Děkuji Bohu za něho.

Pavel Kučerka, Klokočov

O. Vojtěch Kliment a o. Bernard patří k prvním kněžím, které mám spojené s oderskou farností. O. Vojtěcha mám v myšlenkách zafixovaného jako člověka radostného. Ne okázale veselého navenek, ale člověka, na kterém jsme mohli vidět radost jako projev trvalého vnitřní pokoje a přátelství s Pánem. Nejvíce jsem u o. Vojtěcha vnímal jeho vnitřní růst v kázáních během mše. Čím byl starší, tím byly promluvy zdánlivě jednodušší. Myslím tím to, že dokázal lehčeji a přesněji, o to však výstižněji a pro mě snadněji na pochopení mluvit o Božích věcech. Prostě svůj duchovní život žil, rozvíjel a nádherně žrál.

František Mičulek, Suchdol n. O.

Na P. Vojtěcha Klimenta často a velmi ráda vzpomínám, Byl to vzácný kněz - skromný, nenápadný a velmi moudrý. Měl úžasný smysl pro humor, velmi dobře se doplňovali zvláště s P. Bernardem, který s ním nějakou dobu v Odrách působil. Vydávali krásné svědectví kněžského života. Sama mám velmi hezkou vzpomínku. P. Vojtěch mi nabídl, že se s ním mohu svézt na pohřeb P. Bruno Sklenovského (dlouholetý politický vězeň), který působil na Osoblažsku, rozloučení bylo v Liptáni. P. Vojtěch byl velmi rád, že se cestou mohl zastavit v Bohušově, kde působil v letech 1946-48. Řízení pověstného trabantu svěřil mladému řidiči, takže jsme se během jízdy mohli nejen modlit, ale i vyprávět. Mimo jiné - zeptala jsem se: „Stalo se vám, otče, že jste někdy při modlitbě breviáře usnul?“ „No, několikrát se mi stalo, že mi breviář vypadl z rukou.“ Na tento klidný výrok s úsměvem chlapce se nedá zapomenout.

Ludmila Šimíčková, Vražné

Vzpomínky na otce Vojtěcha jsou živé, stále se s nimi potkáváme a oslovení „otec“ nás i po letech řadí mezi jeho děti. Z pestrého kaleidoskopu vybíráme.

- Při postních a adventních obnovách manželů v Hradci nad Moravicí se setkává generace jeho dotekem pohlazená a poznamenaná, mnozí i jako VPS (vedoucí pracovních skupinek) - Kučerkovi, Grygaříkovi, Šustkovi, Mičulkovi i my Hrabovští. Ze sedmi skupinek je to velké zastoupení a jistě to jsou právě dobré základy z dob našeho formování.
- 8. 3. – MDŽ – s přáním jsme, já a můj bratránek Miki, přispěchali i za ním, vždyť suknice k tomu přímo vybízela a jeho smysl pro humor to unesl.
- Velikonoce – s tatarem v ruce, s koledou na rtu jsme opět spoléhali na shovívavost nad našimi nezbednostmi.
- Při velkých letních vedrech, kdy jsme mu koupily černé trenýrky, aby se nepotil a přitom zůstal barevně sladěn.
- Na sv. Mikuláše v převleku, ne zrovna za ty nejposlušnější a nejčistší, jsme se pokoušeli o. Vojtěcha podplatit vysokými finančními částkami, aby si vzal do opatrování velký batoh a kufr, protože až zemře, jistotně se dostane do nebe, tak ať tam propašuje i tyto zavazadla spolu s námi.
- Každým rokem, když vidím kořata, nemohu nevzpomenout na dobu, kdy jsem míval sobotní rande s Jožankou při úklidu oderské fary. Jednou mne prosil a poslal „zlikvidovat“ čtyři kořata a hned vzápětí volal na Jožanku, ať si mě nebere, že jsem sadista.
- Mně zase vyvstává vzpomínka na hodiny náboženství. Jednou donesl nové vydání Bible a po hodině do ní vepsal věnování a dal mi ji se slovy, ať ji doma

předám tatínkovi. Byla to pro mne velká událost. Musím přiznat, že se mi v té době zdálo, že nesu tu největší a nejtěžší knihu světa. Školní aktovku jsem ani nemohla dopnout, ale hrdě a s dávkou tajemnosti jsem ji domů v pořádku donesla. V sedmé třídě zase mne i Kamilku stále šibalsky přemlouval, ať propadneme z matematiky, protože pak bychom ještě mohli další rok chodit do náboženství.

- Obdarováním byl i čas během cesty na mše svaté do přilehlých vesniček, kdy jsem jako řidič vypomáhal. Jednou, to jsme ještě děti neměli, jsem ho vezl na Veselí a o. Vojtěch se začal vyptávat, kdo s kým chodí, kdo čeká přírůstek do rodiny a jak to bude u nás. Říkám mu: „Otče, já budu mít samé děvuchy a jedného ogara. Mám strach, že to bude takové tela, že sa bude bát krávy aj koňa, tož ho dám asi na farára.“ Zalapal po dechu a pravil: „Tak aspoň něco z něho bude.“ Určitě se za naší rodinu modlil a na nás stále dohlíží, bo dnes mohu s jistotou říct, že se nám narodily samé děvuchy a jen jeden ogar, jen není žádné tela, a i to může být jeho zásluha.
- Jeho opakované úsloví při kázání a napomínání: „Někde se to stává, ale tady snad ani ne.“
- Rok 1989 byl rokem velkých změn. Otec Vojtěch tehdy 72letý zvažoval odchod na zasloužilý odpočinek, a jak své úvahy sdělil nově zvolenému arcibiskupovi Mons. ThDr. Františkovi Vaňákovi, ten se pouze usmál a podivil: „Ty? Ty chceš končit, když já teprve začínám?“
- Mimochodem víte, že otec Vojtěch a otec arcibiskup František Vaňák byli spolužáci v semináři? (Odry jsou požehnané místo - i dnes máme na faře spolužáka otce biskupa Martina Davida v osobě otce Petra.)
- Nedá se psát jinak, nežli, že otec Vojtěch se nesmazatelně vepsal do našich životů a jeho úsměv zpod brýlí nás provází stále a máme v něm mocného přímluvce.

Maškarní ples 1995

Jedny prázdniny jsem se rozhodla, že pokud to bude možné, každý den půjdu na mši svatou. Jednou se stalo, že nepřišel žádný ministrant a otec Vojtěch mne vyzval, abych „zaskočila“. Říkala jsem otci Vojtěchovi, že vůbec nevím, co mám dělat, ale on klidným hlasem a potutelným úsměvem řekl, že mi bude napovídat. S ohromnou trémou a obavami jsem pod vedením otce Vojtěcha pomáhala u oltáře. Během prázdnin došlo ještě několikrát ke stejné situaci, a když se prázdniny blížily ke svému konci, troufla jsem si po mši svaté otce Vojtěcha zeptat: „Otče, tak jakou známku byste mi dal?“ Otec se pousmál a nic neřikal, špitla jsem s nadějí: „Jsem zvyklá na jedničky ...“ Otec Vojtěch mi s lehkým úsměvem na rtech a se vší laskavostí řekl: „Tak to se budete ještě muset trochu učit – jedna mínus.“

Jana Vylobová (Marková), Fulnek

Ty jsi ale krásný dědeček

Na první pohled staříčky nemohoucí důchodce. Při hlubším pohledu moudrost stáří nesená věrností a pokorou, pojící se s čistým humorem, hřejivým pohledem a milým povzbuzením.

S otcem Vojtěchem se mi poji několik vzpomínek, o které stojí zato se podělit. Pán si otce Vojtěcha povolal k sobě v době, kdy mi bylo čtrnáct, takže mě provedl životem od křtu až na kraj puberty.

- Moje první vzpomínky se vážou na roráty a zimní mše svaté v sakristii (kaple ještě nebyla). Pamatuju si, že jsem byla tak malá, že jsem se rukama mohla zavěsit na okraj skříňky a houpat se. A otec mě za to nikdy nevyhodil, naopak jsem žila v jistotě, že mě má rád, protože mě nechával sfouknout svíčky.
- Během dětství mě pokaždé znovu zaujal fakt, že přestože o. Vojtěcha pojilo s o. Bernardem vřelé a hluboké přátelství, oba dva si celý život s velkou úctou vykali. Dýchala z toho na mě úcta i pokora jednoho před druhým.
- Měl velmi rád děti, včetně těch nejmenších – hlasitě se projevujících. Nikdy žádné ze mše svaté nevykázal. Maminky mohly pokojně kojit v boční nepoužívané zповědnici a být tak přítomny mše svaté. Ty pochodující děti se mohly procházet v boční lodi a opět tak bylo umožněno rodičům být na celé mši svaté. Byl to on, z jehož úst jsem poprvé slyšela: „Nechte je brebentit. Jestli tady nebudou teď, tak je tu neuvidíme ani v dospělosti.“ Odry mají výjimečné požehnání, co se kněží v naší farnosti týče. Ale z vlastní zkušenosti vím, že v mnoha farnostech není samozřejmostí, aby rodiče brali do chrámu tak malé děti a mohli být společně přítomni slavení mše svaté jako celá rodina.
- Velmi ráda jsem přijímala svátost smíření z jeho rukou. Seděl ve zповědnici za mřížkou překrytou fialovým závojem, v rukách růženec a při povzbuzení

po vyznání mých hříchů mi vykalk! Mně, tehdy sedmileté žabce! Když jsem to takhle prožila poprvé, myslela jsem, že se otec spletl, protože mě nepoznal. Později mi došlo, že mě prostě „nechtěl poznat“. Chtěl k člověku přistupovat nezaujatě. Ale vedenný Duchem svatým vždycky přesně věděl, kdy je třeba napomenout a kdy povzbudit! Ne že bych nebyla vděčná za otevřený přístup při svátosti smíření, ale vážím si snahy otce Vojtěcha přistupovat k člověku nezaujatě, nechat se vést Duchem svatým a dovolit Mu pronést ta slova, která mají být vyřčena. Vonělo to úžasnou pokorou.

- Pak si vybavuju, jak otec přestal chodit a mohl se pohybovat už jen na vozíčku. Nemohl už sám vést mši svatou, ale nakolik jak jen to šlo, natolik se snažil být přítomen každé mše svaté. Obdivovala jsem jeho věrnost svému povolání přes všechny komplikace, které s tím byly při jeho nemoci spojené.
- Zároveň si nesmírně cením jeho hřejivého způsobu humoru. Navíc se o něj nenechal připravit ani svou nemohoucností. Na Velikonoční pondělí po mši svaté směle vyrazil ze sakristie mezi šmigrustníky – na vozíčku ozdobeném pentlíčkami s tatarem v ruce!
- Stejně tak si nenechal ujít příležitost pozdravit nás na skautské schůzce, které jednu dobu bývaly na faře, nebo navštívit mládežníky na farním plese – převlečený stylově za kovboje.
- Snad nejkrásnější zážitek mám na otcovy bramborové placky. Když jsme měli s bráchou chvíli a čekali na náboženství nebo hudebku, rádi jsme zašli k otci na návštěvu, prostě jen tak. Někdy jsme se s ním podělili o první fialky, jindy o třešně, případně mrtvého střevlíka, což bylo v našich dětských očích pokladem. Byl ve svém pokojíčku nahoře, už se špatně pohyboval, ale pokaždé znovu to všechno s námi s tak upřímnou radostí sdílel, jako by mu bylo taky deset. Kolem půl třetí byla svačina, a to pak paní Šimarová přinesla otci bram-

borové placky – čerstvé, voňavé, měkoučké, ještě teplé. Položila je důstojně na otcův stůl a pak nám důrazně sdělila, že otec teď musí posvačit, tak ať ho moc nerušíme. A v žádném případě ať po něm nepochtiváme! Leželo jí otcovo zdraví a blaho hodně na srdci. Otec jí se zcela vážnou tváří přitakal, ještě jí pochválil, jak to hezky voní a uklidnil ji, ať se o něho nebojí, že si takovou radost určitě nenechá ujít. Sotva se však zavřely dveře, mrkl na nás spiklenecky a se slovy: „Tak se dáme do té radosti, ne?“ začal dělit placky na půlky, podě-

Kresba: Jiří Rosenstein

koval Pánu Bohu za paní Šimarovou a pak nás častoval půlkami až do té chvíle, než na talířku nezbyla ani jediná. Dnes bych řekla, že většina placek skončila v našem žaludku. To byla taková dobrota! A když pak paní Šimarová zkoumavě pohlížela do našich umaštěných tváří odnášejíc prázdný talířek, nikdy ji nepomenul ujistit o tom, jak výborné to bylo.

- A tečka, kterou bych své vzpomínky na otce Vojtěcha uzavřela. Byl u nás na návštěvě chlapeček, kterého si jeho rodiče pár dní před tím přinesli z dětského domova. Ten klouček už uměl moc hezky vyjadřovat své pocity. Otce Vojtěcha viděl poprvé. Když jsme šli po mši svaté

i s kloučkem před sakristií, abychom otce Vojtěcha pozdravili, přistoupil klouček přímo před otce (v té době už ohnutého na vozíčku), úplně bezprostředně se zadíval do jeho očí a pak prohlásil: „Ty jsi ale krásný dědeček!“

A tak vděčím otci Vojtěchovi za jeho hřejivou něhu, osobní vztah k nám dětem a nakonec příklad moudrého stáří s průzračně čistýma očima dítěte. Děkuji.

Michaela Schindlerová

Při příležitosti nedožitých 100. narozenin otce víceděkana Vojtěcha Klimenta jsem si vzpomněl na jednu příhodu, která velmi výstižně odpovídala jeho povaze.

Bylo to někdy v osmdesátých letech, měl jsem pár let po vojně. Ten rok byla pořádná zima. Otec Vojtěch odsloužil v Odrách ranní mši a pak jsem jako ministrant jel s ním na mši svatou na Pohoř. Projeli jsme trabantem přes ulici Pohořskou, přes železniční trať a asi po stech metrech jsme skončili v hluboké závěži. Cesta na Pohoř byla v neděli zcela neprůjezdná. Hned jsem vyhodnotil situaci a říkám P. Vojtěchovi: „Otče, dnes tam asi nedojedeme. Pohořští farníci se určitě pomodlí růže-

nec a budou mít taky nedělit!“ Páter Vojtěch ale učinil zcela něco jiného. Říká: „Já tam budu sloužit za každou cenu!“ A vydal se přes půlmetrové závěže směrem na Pohoř. V tom případě jsem opustil trabant a šel pochopitelně za ním. Po necelé hodině došel otec Vojtěch k pohořskému kostelu a lidé skutečně zrovna odcházeli. Viděl jsem před sebou otce Vojtěcha, jak mává oběma rukama na farníky a volá: „Vraťte se, bude mše svatá!“ Lidé se otočili a šli zpátky do kostela na mši svatou, byť s půlhodinovým zpožděním konanou. Jeho ohromný výkon, už v pokročilých letech, musím dodnes obdivovat. Otcovo pastorační úsilí bylo skutečně mimořádně příkladné.

Josef Skalka

Otec Vojtěch Kliment zůstal v mých vzpomínkách jako úžasný, skromný člověk. Člověk, který ve mně zanechal hlubokou stopu své opravdovosti a pokory. Byl to člověk velké víry. Chtěla jsem být jako on. Taková mírná, klidná, ale otec vždycky říkal: „Stačí, když budeš chtít být svatá.“ Dnes už vím, že měl pravdu, ale tehdy v mém školním věku, se mi to zdálo divné.

Nás, tehdy mladé, popostrkoval ve víře svým příkladem a vlídným slovem. Jako správný otec nás nechal proplouvat životem, někdy teda na nás koukl přes ty svoje brýlky, ale my jsme věděli, že nám „kryje záda“. Měl úžasnou trpělivost s naším mládím. Chránil nás. Dodnes si pamatuji, jak si to mašuruje s aktovkou a jeho „nezapomenutelným“ pláštěm do trabantu a jede na „kobereček“ k církevnímu tajemníkovi. Nevím, co všechno si musel za minulého režimu protrpět, ale našeho spolča se to nikdy nedotklo.

Otec Vojtěch nás provázel až do naší dospělosti, kdy jsme zakládali rodiny, a viděl, že jeho práce přinesla plody. Měl radost z našich dětí a byl rád, když nás přibývalo.

Otec Vojtěch měl velký smysl pro humor. Umývali jsme okna na faře a otec Vojtěch donesl své fotky. Tak jsme si je prohlíželi a byla mezi nimi i fotka z otcova

studentského života. A já říkám: „Otče, takový fešák a vy jste šel na kněze!“ Tu otec Vojtěch popadl koště a začal mě honit kolem stolu v kuchyni, že mi dá, co proto. Bylo to fakt legrační. Ale pak jsem dostala ponaučení, že je lepší být dobrý otec, než špatný táta. No a otec Vojtěch byl VÝBORNÝ OTEC!

Jana Vymětalová

o. Hubert Šula, Stanislav Kotlář, František Bureš, Bernard Bartoň, Vojtěch Kliment, Bohuslav Novák

Otec Vojtěch by vzácný kněz, prostý lidumil se srdcem na dlani. Byl ochotný trpělivě naslouchat tomu druhému a správně poradit, často i s tím jeho laskavým humorem. Vzpomínám na časté setkávání s ním pod tošovickým kopcem směrem k Odrám. On šel pěšky o „čaganu“ z Tošovic, kde sloužil každou středu večer mši svatou a já jsem sloužil při liturgii v Odrách, kterou sloužil otec Bernard, a sice ve stejnou hodinu, na varhany. Chodíval jsem rovněž pěšky a bylo to radostné setkávání se pod „lesem u Pavlásků“. On mě hned pozdravil tím svým čaganem a řekl: „Jendo, co je nového v Odrách?“ Bylo to veselé setkání s ním. Bylo s ním i mnoho humoru při opravách kostelů v celém regionu farností. Sem tam, jak už to v životě bývá, se děly tzv. „hašteřivky“ mezi chlapy na lešení a otec Vojtěch krásným až neobvyklým způsobem všechno urovnával a nikdy nikoho nenapomínal pro různé neshody či náhledy na řešení problémů.

Jednou mě silně inspiroval v pomoci druhému. Solidární pomoc druhému v těž-

kostech a svízeli. Zavzpomínám na dobu, kdy se renovovaly „naše“ varhany v Odrách. Všechno bylo již naplno rozjeté a přišly ty těžké platební povinnosti. Pomoc se hledala všude, i u obyčejných lidí. Na stole přede mnou ležela faktura v částce 300 tisíc korun od firmy Brachtl – Kánský, Krnov. Měl jsem na to zaplacení pouhé dva dny. Setkal jsem se s otcem Vojtěchem, který to moje úsilí se zájmem pozoroval a řekl: „Jak to vypadá s tím hrazením faktur?“ Řekl jsem mu toto: „Otče, chybí mně – mám několik desítek tisíc a já jsem bezmocný...“ On odpověděl: „Přijdi odpoledne za mnou na faru.“ Půjčil mi pár desítek tisíc korun a řekl: „Až budeš moct vrátit, tak to udělej.“ Domluva byla stanovena na měsíc březen v příštím roce. Šel jsem mu to ve slíbeném čase vrátit a on mi doslova vyrazil dech! „Chci, aby varhany hrály k počtě Stvořitele a proto nebudu žádat zapůjčené prostředky zpět.“ On mi to odpustil a ještě k tomu přidal kněžské požehnání za zdar díla v našem kostele. Zkrátka otec Vojtěch byl velkorysý a chápalící v těchto potřebách...

Další krásný zážitek byl o svátku svatého Martina, kdy otec Vojtěch rozhodl o konání dvou mší svatých na to svatomartinské patrocínium. Ráno v půl sedmé byla sloužena mše svatá za všechny kuchařky z obce a pak v 11.00 hodin za farníky. Úžasná to pouť. Na tom měl zásluhu především otec Vojtěch, ale i otec Bernard, který jej krásně doplňoval ve službě naší farnosti. Řekl bych, že na jeho krocích byla téměř hmatatelná chuť pomáhat v duchu solidarity, tak jak to učinil svatý Martin. Nehleděl na to, co z toho bude mít, ale naopak se radoval, že může pomoci v těžkostech toho druhého. Připomínal často slova arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, že: „Blaženější je dávat, než brát.“ Otec Vojtěch Kliment se „zařadil“ mezi opravdové služebníky místní církve v naší farnosti a je zapotřebí často děkovat za ten krásný přístup v duchu evangelia: „Co jste učinili jednomu z těchto ubohých, ano, mně jste učinili.“

Věčné odpočinutí dej mu, ó Pane, a světlo věčné, ať mu svítí na věky.

Jenda Jakubík, senior - varhaník

Na otce Vojtěcha mám taky hodně vzpomínek, vždyť mě učil náboženství a taky naše děti. Jedna se mi často podsouvá a to když jdu po schodech z kůru. To jsme šli s manželem z májové po schodech dolů - tehdy jsme byli ještě svobodní - a já jsem si dost nahlas zpívala: Velebný pane, husu

vám nesu, já bych se vdávala, já bych se vdávala, celá se třesu. Tehdy ještě schodiště nebylo tak zářivě osvětlené a já jsem si nevšimla, že otec Vojtěch stojí dole mezi dveřmi a s úsměvem na tváři mi odpovídá: „Tak na to se těším.“ Od té doby, to už jsem byla vdána, mi to často s úsměvem připomínal.

Eva Jakubíková

Otec Vojtěch, já a nudle

Bylo krátce po svatbě a my, jak se mi tehdy zdálo, bydleli strašně daleko od Oder. A jednou v sobotu jsem jako začínající hospodyňka zkoušela udělat domácí nudle. No, dařilo se mi i ne, záleží, jak to kdo viděl. Já byla spokojená do chvíle, kdy se zcela nečekaně ve dveřích objevil otec Vojtěch. Tíše tam stál a na tváři ten jeho známý, šibalský úsměv. Bylo mi jasné, co viděl. Všude samá mouka, nudle ne až tak tenké, nepořádek a mé velké rozpaky. Otec se bavil, já byla nešťastná, taková vzácná návštěva a našel mě takhle. Od té doby, když jsme se potkali, vždycky mě s těmi nudlemi pozlobil, ale já jsem věděla, že to je hezké, že vlastně tímto způsobem dává najevo něco osobního, že mě má rád.

Helena Lipinská (Matušů), Fulnek

Ráda bych vyjádřila svou VDĚČNOST otci Vojtěchovi za jeho příkladnou kněžskou službu v našich farnostech. Vzpomínám na něj jako na kněze obětavého, laskavého, tichého a pokorného. Vráťím-li se do svého dětství, zní mi v uších píseň z Hané: Debedecke tak belo, a to be se nám lébilo, kterou nás otec učil zpívat po skončené hodině náboženství. Vzpomínek na dobu, kdy otec Vojtěch předal funkci faráře otci Bohuslavovi až do jeho povolání na VĚČNOST, je mnoho. Nejceněnější jsou pro mě ty, kdy otec už nebyl zcela fyzicky zdráv a tudíž odkázán na pomoc druhých. Nezapomenu na mše svaté sloužené v jeho pokoji na faře, kdy měl potřebné „nádobičko“ připravené v šuplíku nočního stolku u postele, jenž zároveň sloužil jako oltář. Byla to jeho živá vzpomínka na dobu, kdy si takto tajně sloužil mše svaté během vojenské služby u PTP. Nedílnou součástí jeho kněžského života byla i modlitba breviáře. Mnohokrát četl ta slova z nedělního Kantika (Chvalozpěv): Kněží Páně, velebte Pána, služebníci Páně, velebte Pána.

Věřím, že nyní s VDĚČNOSTÍ velebí Pána na VĚČNOSTI.

Iva Jasná

o. Vojtěch se svými ovečkami

Děkujeme všem, kteří se zde rozdělili o své duchovní poklady.

Mám prostě od Pána Boha

...naštěstí ne boky jako skříň (*populární píseň Ewy Farne, pozn. redakce*), ale takovou kombinaci povahy a zdravého rozumu, že se nevrhám bezhlavě do dobrodružství, a pokud mám z něčeho obavy, rozhodně to nevnímám jako výzvu k jejich překonávání. Tímto tedy přiznávám, že jsem tak trochu bábovka, a že být to na mě, představa dovolené by byla velmi odlišná od reality, kterou jsme prožili u pobřeží jednoho z řeckých ostrovů. Pojala jsem ovšem za manžela takového muže, který mě občas donutí (a to myšleno v tom NEJLEPŠÍM smyslu slova!) posunout či někdy zcela zbourat hranice mého jistého a spokojeného „rádo-doma-bytí“, či jisté pohodlnosti a strachu z neznámého, a dnes už vím zcela jistě, že bych zamáčkla nejednu slzu při prohlížení překrásných fotek z ještě překrásnějších míst, která se nám podařilo navštívit..

Když jsem zjistila, že v práci s volnem není problém, že vyjde i hlídání všech tří dětí, že v partě bezvadných lidí bude i můj bratr - jakožto naprostý neplavec - a když ještě při mém váhání přišel do školky chlapeček s obrázkem a nápisem „CORFU“ na tričku – a to přes celé břicho, začínala jsem tušit, že mi asi nezbude, než na nabídku dovolené strávené na mořském kajaku (bez předchozí zkušenosti a se strachem z hluboké vody) nakonec kývnout, neboť kromě mých obav už nezbývalo žádných překážek, a tudíž mi došly výmluvy.

Sbaleno, rozdány instrukce, zkontrolovaný pas, jednoznačně svatá zpověď, která mi v kombinaci s jedinečným „cestovním požehnáním“ uděleným otcem Petrem (ještě jednou za něj velké díky a doporučuji všem) dodala i trochu odvahy věřit, že to zvládneme, nebo kdyby „něco“, s lehčí duší bych hůř klesala ke dnu. Účinek požehnání jsme cítili téměř na každém kroku – při hraničních kontrolách, ubytování první večer, usínání na plážích pod hvězdami, až na malé výjimky klidné mořské hladině, skvělém počasí... Když jsem začala věřit, že převrátit kajak není tak snadné, jak by se na první pohled mohlo zdát - a přestala mít strach, když jsem se mohla přímo z kajaku dotýkat klidné azurové mořské hladiny a žasnout nad krásou, která nás obklopovala, touha po modlitbě jakoby se pokaždé doslova vynořila z hlubiny pod mnou a prostě nešlo „odolat“. A tak jsme pokaždé zabrali do pádel, abychom poodjeli zbytku výpravy a měli chvíli jen pro vděčnou modlitbu manželů z Tošovic. A musím říct (nebo napsat), že jsem doposud nezažila moc tak silných emocí jako při modlitbě svatého Růžence tak blízko hladině moře, kdy jsem si připadala TAK MALÁ, ale zároveň TAK MILOVANÁ a OBDAROVANÁ!

A tak díky, Pane, žeš' stvořil moře, ať už to bylo kterýkoliv den, a žeš' v každé jeho kapce nařadil kousek mých obav a ponořil mě do vděčnosti Tobě – Stvořiteli za krásu Tebou pro nás stvořenou...

Alena Dratnalová

Minitábor

O podzimních prázdninách byl na faře minitábor. Při vchodu nám zabavili mobilní telefony. Na začátek jsme si zahráli pár seznamovacích her a pak nám řekli, v jakých budeme skupinách. Byli čtyři skupiny po 5-6 lidech. Večer jsme se dívali na film Annie. Zajímavé byly rozcvičky. Ráno jsme šli do lesa na soutěž a pak jsme hráli „schovku“. Poté byla večere a okolo půlnoci nás vzbudili na noční hru. V pátek ráno se vyráběly lucerničky na svatomartinský průvod. Nejlepší oběd byl těstovinový salát. Tábor byl super. Děkuji všem, kteří ho připravili, a těším se na příště.

Téma minitáboru: Pasáčci z Fatimy

Marek Dratnal

Svatomartinský průvod

Po mši svaté v kostele v Tošovicích jsme se cca v 18:00 vydali potěšit nemocné a starší lidi: pana Nováka, paní Jakubíkovou a paní Jurčovou. Zaspívali jsme jim písničku a dali světylko svatého Martina. Celý průvod nám trochu kazil vítr, protože nám díky němu zhasínaly svíčky, ale my jsme si poradili se zápalkami. Na poslední zastávce jsme si rozdělili sladkosti, které jsme dostali a šli jsme domů. Bylo nás docela hodně, protože se k nám přidaly i některé děti z Tošovic.

Anežka Dratnalová

Akce Jednoty Orel Odry v roce 2017

Tento rok se toho událo mnoho. A pro Jednotu Orel Odry to platí dvojnásob. První akcí uspořádanou ve spolupráci se sdružením maminek oderské farnosti byl maškarní ples konaný dne 12. 2. Ples měl pozitivní ohlasy z řad dětí i rodičů. Ve dnech 15. – 17. 2. byl poté pořádán za pomoci farnosti Odry Minitábor pro děti na oderské faře. Záhy poté, 25. 2. se uskutečnil ping-pongový turnaj, který se pořádá již několikátý rok. Přesuneme se kousek dále, do měsíce května, ve kterém se dne 14. 5. přálo všem maminkám k svátku. Přání podporovalo KDU-ČSL. Dne 4. 6. byla pořádána již tradiční „Svatuodušní vaječina“ společně se sportovním dnem, a to na výletišti obce Emauzy. Tuto akci také podpořilo KDU-ČSL. Největší událostí

Drakiáda na Veselí 28. 9. 2017

té u Panny Marie ve skále, Orel spolu s KDU- ČSL uspořádal pěší pouť na toto poutní místo. Na konci měsíce září, konkrétně 28. 9. se uskutečnila Drakiáda na veselském kopci, která má již dlouholetou tradici. Jako poslední bych chtěl zmínit druhý minitábor na oderské faře, tentokrát však podzimní, konaný ve dnech 25. – 28. 10. Tento tábor měl znovu velmi pozitivní reakce.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem organizátorům těchto akcí a událostí, lidem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na úspěšném konání těchto akcí, zvláště kněžím farnosti Odry. Také bych chtěl poděkovat všem účastníkům, ať těm nejmenším, nebo těm největším a nejstarším. Nebýt Vás, nebyly by to takové akce a nebyl by to Orel Jednota Odry, jak jej známe.

Vojtěch Šrámek ml.

Adventní duchovní obnova v Odrách

téma BOŽÍ POVOLÁNÍ

přednášející **P. Vojtěch Janšta**
duchovní správce farnosti Bohuslavice

fara v Odrách

pátek 8. prosince

18.00 - mše svatá v kostele
18.45 - malé občerstvení
19.00 - 1. přednáška v sále
program pro děti
19.40 - adorace v kapli
20.30 - ukončení programu

sobota 9. prosince

09.00 - 2. přednáška v sále
děti - alternativní program
09.45 - pohoštění, svátost smíření
adorace v kapli
10.45 - 3. přednáška v sále
11.30 - mše svatá v kapli na faře
ukončení duch. obnovy

Rorátní mše svaté budou v Odrách během adventu vždy v **úterý a ve středu** v 6.30 a také v **sobotu** v 7.00. Po bohoslužbě zveme děti i rodiče na snídani.

Putování obrazu Svaté Rodiny v adventu

Advent je také dobou setkávání. Proto jste zváni zapojit se do putování ikony Svaté Rodiny na cestě do Betléma. Originální malbu vytvořil pro naše potřeby malíř ikon pan *Dimitris Kerimidis*. Smyslem této akce je každodenní modlitba u této ikony a pak také návštěva při jejím předávání do další rodiny. Součástí ikony jsou i modlitby za požehnání pro členy rodiny. Mnozí se již zapojili v minulých letech, neváhejte se přidat i vy. Důležité je pouze zapsat se na seznam v kostele. Účastníci se pak dále budou domlouvat mezi sebou.

Putování začíná na **1. neděli adventní** a potrvá do svátku Sv. Rodiny **31. prosince**, kdy ji poslední rodina přinese do svého kostela na mši svatou. Doma ji budete mít 3 – 4 dny v závislosti na počtu zájemců. Těšíme se, že akce přispěje ke klidnému a požehnanému prožití adventu.

Rozvoz betlémského světla vlakem v sobotu **23. prosince 2017**

Mankovice 15.21 - 18.41, **Odry 15.29 - 18.34**, Loučky 15.34 - 18.30,
Jakubčovice n. O. 15.37 - 18.27, Heřmánky 15.43 - 18.19.

Večer chval v sobotu 16. prosince v 19 hodin v oderském kostele. Po mši svatě občerstvení na faře s možností přespání pro přespolní.

Adventní koncerty

V neděli **3. prosince** zve poskytovatel sociálních **služeb Zvoneček** na tradiční adventní benefiční koncert. Uskuteční se **v 15 hodin v kostele v Odrách**.

Novojičínský sbor **ZUŠ Ondrášek** pod vedením Josefa Zajíčka vystoupí na koncertě **v sobotu 9. prosince** v chrámu sv. Bartoloměje **v Odrách od 15.00**. Pořádá město Odry. Vstup dobrovolný.

Osvětová beseda **v Pohoří** vás srdečně zve v neděli **10. 12. 2017** do kostela sv. Prokopa na adventní koncert. Vystoupí učitelé a žáci ZUŠ v Odrách. Začátek v 17 hodin. Vstupné dobrovolné.

Chtěli bychom touto cestou **poděkovat všem dobrým lidem**, kteří nám přišli pomoci při úklidu kostela po elektrikářích a zednících. Pohořtí farníci.

Vánoční koncert v Odrách

Srdečně zveme na Vánoční koncert k počtě Jakuba Jana Ryby na 1. svátek vánoční v pondělí **25. prosince v 19:00 hodin**, chrám sv. Bartoloměje.

Na programu:

Jakub Jan Ryba – **Česká mše Vánoční „Hej, Mistře“**

Účinkují: Chrámový sbor, sóla a orchestr Chorus Collegium Odry

Sólo: soprán – Anna Sokolová, alt – Kateřina Jakubíková, tenor – Oldřich Šindler, bas – Jan Jakubík, varhany: Pavel Rybka, řídí: Martin Jakubík

Tříkrálová sbírka 2018

Sraz koledníků bude v budově denního stacionáře **sobota 6. 1. v 8:30 - 9:00**.

Pokud nám budete chtít s koledováním pomoci i Vy, **dejte nám prosím vědět již předem, ideálně do 20.12.2017**, ať můžeme vše nachystat, buď některému z pracovníků Charity Odry nebo přímo asistentovi Tříkrálové sbírky pro Odry p. Jiřímu Rosensteinovi na tel.: **733 308 562**.

Hlásit se můžou celé skupinky i jednotlivci. Koledování není omezené věkem! Potřebujeme malé koledníčky i starší, dospělé i seniory, protože v každé skupince musí být minimálně jeden člen nebo doprovod starší 15 let.

Královský kostým můžete mít svůj, nebo Vám plášť i korunu půjčme. Tak vytvořte skupinku Tří králů a vydejte se s námi na tradiční koledu!

Svatojánský košť

Drazí farníci, rok se s rokem sešel a už se nám opět blíží svátek sv. Jana, se kterým se již tradičně v oderské farnosti pojí svatojánský košť. VII. ročník, který se uskuteční **ve středu 27. prosince**, se ponese v duchu největší vinařské soutěže ČR - Salon vín. Mše svatá, při níž budou žehnána vína, začne v 18:00. Oproti minulým letům nás čeká jedna změna. Z kapacitních důvodů se po mši svaté nepřesuneme na faru, jak tomu bylo zvykem, ale do **jidelny ZŠ Komenského**.

Prodej lístků bude zahájen 1. neděli adventní po mši svaté v záměstí, cena jednoho lístku bude **130,- Kč**. Stejně jako v minulých letech je počet lístků omezen, proto si je neváhejte co nejdříve zakoupit. Výtěžek bude jako vždy věnován farnosti. Pohoštění bude zajištěno, ale budeme rádi, když přispějete na stůl něčím drobným (např. cukroví, sýr, atd.).

Těší se na vás již kompletní **cimbálová muzika** a doufáme, že se nám spolu s vámi podaří vytvořit skvělá atmosféra, jako tomu bývalo v minulých letech.

Jan Skalka ml.

MO KDU-ČSL spolu s farností Mankovice

Vás srdečně zve na

Posezení s přáteli

v sobotu 3. února 2018 v sále KD Mankovice

- ☉ v 15:00 výroční schůze MO KDU-ČSL
- ☉ v 16:00 přátelské posezení, k poslechu, tanci a dobré náladě zahraje **KAPELA ŽŮŽOBÁNO**
- ☉ čeká Vás bohaté občerstvení a košť moravských vín |
- ☉ pro prvních 20 účastníků dárek

Příspěvek na pohoštění **200,- Kč**.

Rezervace u manželů Hrabovských na tel. 604 558 773, 736 283 773.

ZVON, vydavatelem je Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry
IČO: 47863307, vychází 3x ročně, registrace MKČR E 14914.

Foto na titulní straně: Otec Vojtěch Kliment z kněžského semináře. Zdroj: Kronika farnosti Odry.

